

README 12.02

README

12.02

TÄSSÄ NUMEROSSA

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Puheenjohtajan palsta
- 6 MOOC - ohjelmoinnin avoin massiivinen verkkokurssi
- 10 MOOC-fuksi haastattelussa
- 12 TKO-äly Pietarissa
- 16 Tikistä voi selvittää hengissä
- 20 Maailman synty, sen tuho, ja se mitä siinä välissä tapahtuu
- 22 Menneitä tapahtumia
- 23 TKO-äly vs Matrix shakkikamppailu

Päätoimittaja
Janne Timonen

Toimittajat
Toni Könnilä
Jesse Lankila
Aleksi Majander
Ella Peltonen
Kalle Viiri

Ulkoasu ja taitto
Ella Peltonen

Kuvat
Jonne Airaksinen
Anna Hietanen
Markus Penttilä
Olli Tapiola

Julkaisija
TKO-äly ry

Painos
100 kpl

Painopaikka
Painosalama oy, Turku

Readme saa HYYn
järjestölehtitukea.

Kirjoitan tätä Oriveden (se järvi...) rannalta. On huh-tikuun puoliväli, periodin puoliväli. Motivaatiomonttu, ainakin minulla, alkaa näin keväisin olla taas syvempi kuin Mariaanien hauta. Anteeksi, en nyt osaa keskittyä, en osaa olla koherentti. Kerron siis pienen anekdootin: Istun enoni ja tätiti rantamökillä ja täällä tahdottaisiin saada ohjelmia tallennettua. Minun pitäisi kytkeä jokin tallentava hdd/dvd-härveli johonkin digiboksihärveliin - opiskelenhan minä niitä "atk-juttuja". Scheisse. Katselen laitteita hetken arasti ja etäältä, enhän omista edes televisiota, luovutan, en osaa lol, ja jätän pienen veljeni lukemaan manuaalia. Hyvät ihmiset, kanssakäpistelijät, tarvittaessa kertokaa suvullenne opiskelevanne sovellettua matematiikkaa. Onpas täällä suuria kissoja.

On IV periodin puoliväli. Se tarkoittaa, että aivan pian on vappu. VAPPU! Isäni osaa kertoa, että vappu (alkukieleltään "phavppoo") on peräisin ajalta 4500 eaa. Niilin varrelta Luxorin kaupungista. On hienoa, että tätä vanhaa ja perinteikästä juhlaa pääsemme jälleen juhli-maan neitseellisen valkeat (no melkein) hatut päässämme. Onneksi minulla on tentti 2.5., kuinka tässä vielä käy? Akateemisen Saatanan telekineettinen ruoska sival-taa selkääni, karjaisen "PHAVPPOO!", kaipaan Niiliin virvoittavaa vettä. Motivaatiomonttuni pohjalla seitsemän idioottia ahkeroivat yhä, ahdistukseni syvenee.

Kirjoitan tätä järven rannalta, metsän pimeydes-sä, Venäjän rajan läheisyydestä. Huomenna palaan Helsinkiin. Sitä ennen: auringonnousuun, harmillisesti verkkarit unohtuivat. Huomenna en istu ruoriin ensimmäisenä. Laivani kannelta katson kun horisontti katoaa kaikkeuden mukana yhä kauemmaksi, repaleiset purjeeni tunnistan omikseni enää punasiirtymää analysoiden. Ohjausjärjestelmä on sekaisin, nämä bitit eivät ole mi-nun. Heisenberg, Heisenberg! Juopuneen perämieheni kaiuttimista kuuluu: "Now it's SCIENCE! SCIENCE! SCIENCE!" Readme toivottaa teille elämän-ne parasta kesää, vietitpä sen opiskellen tai töitä paiskien. Tai jopa... lomailleen?

Janne Timonen
Päätoimittaja

Terveisiä Venäjältä! TKO-äly sai vihdoin toteutettua kauan odotetun ulkomaanexcursion Pietariin. Kiitos jäättilanne, kiitos. Tutustuimme muun muassa kaupungin korkeakulttuuriin, kuten vodkamuseoon, Eremitaasin jonoon ja Luonnontieteellisen museon friikkikokoelmaan. Moni olisi vielä halunnut jatkaa tai siirtyä seuraavalle levelille, mutta kaikki hyvä loppuu aikanaan.

Tämän vuoden Helsinginkadun appro on myös onneksi ohi. Keväälle on vielä kaikenlaista ohjelmaa. Tiedossa on vielä ainakin Vappusitsit usean muun järjestön kanssa ja tietysti itse vappu. Kevätkauden lopettavat toukokuun puolella kevätlukukauden lopettajaissauna ja tietysti jo perinteeksi muodostunut matka Turkuun suorittamaan Akateemista Aurajoki-laivuritukintoa eli AATUa. Kesällä grillataan.

Kevääseen jännitystä tuo myös odotus HYYn toiminta-avustuksesta. Luotto meille suotuisaan päätökseen on korkealla, kun otetaan huomioon tajuun räjähdyttävä tapahtumien määrä viime vuonna. Jotta voimme suunnitelmien mukaan mahdollistaa tänä vuonna jopa vieläkin suuremman mielenkiintoisten tapahtumien määrän on oletettavaa, että tuki nousisi viime vuoden hämmentävän alhaisesta suorituksesta.

Muistutuksena, että tänä syksynä on jälleen kerran tiedossa HYYn edustajistovaalit, jossa valitaan henkilöt päättämään tärkeistä asioista nyt normaalisti kahdeksi vuodeksi eteenpäin toisin kuin viime vuonna. Olisi hyvä jos jatkossakin kyseisessä toimielimessä vaikuttaisi päteviä käpistelijiöitä. Äänestämällä pääset vaikuttamaan!

Tilamme niin laitoksella kuin Domus Gaudeumilla ovat herättäneet keskustelua lähinnä tilojen käyttäjien toiminnasta. Toivottavasti tämän lehden ilmestyessä asiat ovat ratkenneet kaikille mieluisalla tavalla. Esillä on myös ollut Alina-sali näin järjestöjen varauskierrosten alla, jotka ovat tätä kirjoittaessa juuri ratkenneet.

Kesän siinäessä jo horisontissa on edessä vielä viimeiset puristukset. Hyvää vappua ja kesää kaikille!

Tuomas Junno
TKO-älyn pj 2012

APPELSIINI FINLAND OY – SUOMALAINEN KORKEAN OSAAMISEN IT-PALVELUTALO

Fiilistä, erinomaista henkilöstötyytyväisyyttä ja tekemisen meininkiä vuodesta 1999.

 APPELSIINI
Rehelliä Palvelua Suomesta

Kaarlenkatu 11, 00530 Helsinki
www.appelsiini.fi

ohjelmoinnin avoin massiivinen verkkokurssi

Opintoesimies Jaakko Kurhila antoi talvella 2009 tohtori Luukkaiselle ja kahdelle "pojalle" mahdollisuuden ohjelmoinnin perusteiden ja -jatkokurssin opettamiseen. Jälkeenpäin katsottuna mahdollisuus oli useamman sattuman summa. Eräät laitoksella vaikuttavat voimat olivat suunnitelleet, että keväällä 2010 järjestettäisiin viimeiset keväiset ohjelmointikurssit, sillä keväisin osallistujista kurssin suoritti "vain noin 10".

Kurssien opetusvastuuta oli ensisijaisesti hahmoteltu eräälle vastavalmistuneelle, joka kuitenkin päätyi alan töihin eikä ehtinytkään pitämään kurssia. Toisella sijalla kurssin vetäjäksi oli eräs muun muassa avoimien oppimisympäristöjen tutkimuksessa mukana ollut kognitiotieteen maisteri. Hänen valittavasti päätyi muihin töihin, eikä kyennyt ottamaan kurssia työstettäväkseen.

Kolmannella sijalla oli vasta laitokselle palannut tohtori Luukkainen, jolle laitoksen opintoesimies oli luvannut, ettei opetusnakkia tule. Matilla oli tehtynä jo Ohjelmistojen mallintaminen -kurssin täysi uudistaminen sekä keväälle suunniteltu kurssi Tietorakenteet. Nakki kuitenkin napsahti.

Matti oli osittain varautunut yllätykseen ja ehdotti vuonna 2009 laitoksella uusia tuulia aiheuttaneelle dynaamiselle potkulautaduolle Matti Paksulalle ja Samuli Kaipiaiselle kurssin hoitamista kolmestaan. Sampe totesi heti ehdotukseen, että "kurssi on peruttu". Paksula sen sijaan

tarttui ideaan. Noin marraskuussa mukaan kysyttiin vielä "kolmatta Mattia" eli Arto "Matti" Vihavaista, joka pohti hetken mukaan lähtemistä. Lopulta kolmen Matin tiimi oli valmis!

Tausta-ajatuksena uudelle kurssille oli näkemys ohjelmoinnin opetuksen mielenkiintoisesta tilasta. Opetus oli laitoksella tunnistetusti ollut loistavaa ja vaikka oppimista tapahtuikin, iskuryhmä pohti, että miksipä periaatteiden omaksumisen lisäksi ei harjoteltaisi käytännön ohjelmointia. Luukkainen oli nähnyt ammattikorkeakouluvuosinaan, miten tekemispainotteinen opetus voi johtaa syvälyiseen oppimiseen, joten luottamus sitäkin kautta vahvasti tehtäväpainotteiseen opetusmetodiin oli suuri.

Uudet tuulet ohjelmoinnin opetuksessa

Kevään 2010 aikana kehitettiin uutta lähestymistyyliä ohjelmointikursseihin, joissa pääpaino oli luentojen sijaan tehtävissä ja uudelleen rakennetussa materiaalissa. Materiaalissa alettiin kiinnittää huomattavasti enemmän huomiota hyviin ohjelmointikäytänteisiin ja ohjelmien rakenteen järkevään suunnitteluun. Tekemisen määrä kasvoi huomattavasti, ja samalla rakennettiin uusi tukijärjestelmä tehtävien tekemiseen. Tehtävien tekeminen siirrettiin kodista laskarisaleihin - pajoihin, joissa ohjaajia oli aina neuvomassa tehtävien tekijöitä. Aluksi pajan nimi ei ollut vielä paja. Kukaan ei taida edes muistaa, miksi pajaa ihan alussa nimitettiin.

Tavoitteena oli, että kurssin opiskelijat, ohjaajat ja opettajat olisivat kaikki tasavertaisessa asemassa. Opettajat neuvoivat ohjaajia ja opiskelijoita, ohjaajat toisiaan ja opiskelijoita. Tärkeimmässä roolissa olivat opiskelijat - ehkä huomaamattaan. Kun opettajat ja ohjaajat olivat läsnä opiskelijoiden painiessa pulmatilanteiden kanssa, he pystyivät reagoimaan ongelmatilanteisiin jo kurssin aikana. Keväällä 2010 kirjoitettiin useasti keskellä viikkoa harjoitustehtäviin lisävinkkejä, jotka muutokset automaattisesti julkaisevan versionhallinnan avulla olivat heti kaikkien saatavilla.

Kevään 2010 kurssia seurattiin sekä tie-

tojenkäsittelytieteen laitoksella että muualla. Syksyllä 2010 pidettiin ensimmäinen hieman isommassa mittakaavassa järjestetty pajatyylisiä elementtejä sisältänyt ohjelmoinnin perusteet ja jatkokurssi. Tohtori Luukkainen oli taas tärkeässä roolissa koordinoidessaan ohjaajien toimintaa ja ollessaan itse läsnä neuvomassa opiskelijoita. Eräs silloin Kremlissä (eli laitoksen hallintosiivessä) asustanut matemaatikko-poju piti uudesta opetustyylistä ja päätti lähteä viemään ajatusta ylempiin kerroksiin.

Kevään 2010 jälkeen on tapahtunut paljon.

Toinen keväällä 2010 opetuksessa mukana olleista pojista on töissä tietojenkäsittelytieteen laitoksella ja tutkii ja kehittää osana jatko-opintojaan ohjelmoinnin opetusta ja erityisesti oppimista, toinen toteuttaa yritysmaailmassa internet-unelmaansa. Laitoksella kehitettyä oppimistyyliä on sovellettu menestyksekkäästi mm. italialaisissa yliopistoissa. Tohtori Luukkainen on saanut erinomaisesta työstään ansaitun yliopistonlaajuisen HYY:n jakaman Hyvä Opettaja -palkinnon, ja Kremlissä asustanut matemaatikko-poju sai kisälliopimista käsittelevästä gradustaan arvosanan Laudatur ja on omilla toimillaan aiheuttanut sen, että pajaoppimismalli on levinnyt matematiikan laitokselle.

Laitokselle on myös perustettu opintoesimies Jaakko Kurhilan johtama tutkimusryhmä RAGE, joka kehittää keveitä, olosuhteisiin herkästi reagoivia opetusrakenteita sekä pyrkii lisäämään opiskelijoiden ja opettajien välistä vuorovaikutusta.

Vaikka uudet opetuksen tuulet kulkee laitoksen johtajan lanseeraamalla salanimellä "Luukkainen ja pojat", on se nykyään sukupuolesta riippumatonta mahtavuutta. Keväällä 2012 HYYvää opettaja Luukkainen ja "pari poikaa" laittoivat taas pakan uusiksi.

MOOC

Kevään 2012 kurssit on järjestetty sekä yliopiston sisäisinä että kaikille avoimina. Yliopiston sisäinen kurssi seuraa kevään 2010 ja kevään 2011 tyyliä: kurssiin kuuluu yksi hie-

Ahkeria (ohjelmoinnin?) opiskelijoita keskialjalta. Kuvitusta kirjasta *Liber ethicorum des Henricus de Alemania*. Readmen lähteenä tosin toimii Thomas Vikbergin gradu.

man alle tunnin kestävä luento, jossa kerrotaan kurssin käytänteet ja myönnetään rehellisesti, ettei kukaan ole vielä oppinut ohjelmoimaan ohjelmoimatta. Tämän jälkeen pahoitellaan että opiskelijoiden aikaa on tuhlatu, ja komennetaan heidät ohjelmoimaan.

Kaikille avoin massiivinen ohjelmointikurssi MOOC järjestetään rinnakkain yliopiston sisäisen kurssin kanssa. Avoimen kurssin osallistujat ovat eri ikäisiä ihmisiä eri puolilta suomea: kurssi keräsi käytännössä mainostamatta hieman lähes 500 osallistujaa, ja tätä tekstiä kirjoitettaessa oikein menneitä tehtäviä on MOOC-kurssilla palautettu yhteensä jo lähes 50 000 kappaletta. Avoimeen kurssiin liittyy myös paljon mielenkiintoisia huhuja: eräs niistä kertoo seitsemäsluokkalaisesta nuoresta, joka ei eräänä aamuna halunnut lähteä kouluun, koska hänellä oli paljon tärkeämpää ja mielekkäämpää tekemistä. Arvatkaapa mitä...

Avoimella kurssilla olevilla on täysin samat oppimistavoitteet ja tehtävät kuin yliopiston sisäisellä kurssilla olevilla. Tehtävien sijainnista riippumattoman tekemisen mahdollistaa

alkunsa kahdessa kesän 2011 ohjelmistotutnantoprojektissa saanut Test My Code -palvelin ja sen NetBeans-liitännäinen, joiden jatkokehityksestä ja huikeudesta kuuluu iso kiitos "tohtori Pärtelille". TMC tukee tehtävien rakentamista ja tekemistä ohjatusti ohjelmoijan sijainnista riippumatta: ohjelmoija saa palautetta tehtäviin upotettujen yksikkötestien antamista virheviesteistä sekä käytössä olevan nyky-aikaisen ohjelmointiympäristön tarjoamasta syntaksintarkistuksesta. TMC on antamaltaan palautteelta ja toiminnallisuudeltaan ylivoimainen esimerkiksi Berkeleyyn ja Stanfordin SaaS-kurssilla käytettyyn palautusjärjestelmään verrattuna.

Vaikka MOOC ei ole edes vielä ohi, on se jo saanut muun muassa jaetun 1. palkinnon Interaktiivinen Tekniikka Koulutuksessa -konferenssin "Parasta Parasta" -sarjassa.

Väylä yliopistoon

MOOC toimii väylänä tietojenkäsittelytieteen opintoihin Helsingin yliopistoon. Kurssilla hyvin

menestyvät kutsutaan toukokuussa järjestettäviin haastatteluihin, joissa on mahdollisuus pääsykoetta. Haastatteluihin on tällä hetkellä ilmoittautunut noin 60 opiskelijaa. Syksyllä 2012 on tiedossa mielenkiintoinen tilanne, kun osa opintonsa aloittavista opiskelijoista on jo suorittanut molemmat normaalisti syksylle suunnitellut ohjelmointikurssit.

Muutama MOOC-suorittaja ja mahdollisesti opintonsa tietojenkäsittelytieteen laitoksella syksyllä aloittava opiskelija ehdittiinkin jo bongata Linkin ja Summamutikan järjestämällä, lukiolaisille tarjottavalla Korkeammalle ja Syvemmälle -kurssilla "Matematiikan soveltamista data-analyyysiin". Järjestäjät eivät tienneet kurssilaisten MOOC-osallistumisesta - MOOC-kurssille saa osallistua nimimerkillä, eikä todellista identiteettiä tarvitse kertoa. MOOC-osallistujien silmät kirkastuivat ja asia nousi esiin, kun nimimerkillä "mluukkai" MOOC-kurssin IRC-kanavalla opiskelijoita neuvova partajehu kävi moikkaamassa Kumpulaa kerääntyneitä KoSy-kurssilaisia.

MOOC-kurssista puhuttaessa nousee harvemmin esille sen vaatima työ. Iso osa kiitoksesta kuuluu kevään 2012 kurssilla toimiville kisälleille. Kisällit tukevat kurssin rakentamista mm. tehtävien testaamisessa ja materiaalin läpilyvussa ennen niiden julkaisua, mikä taas auttaa huomattavasti opiskelijoita ja luo sujuvuutta kurssille. Kisällijärjestelmä on osa laitoksella kehitettyä Extreme Apprenticeship-konseptia. Kisällien lisäksi yliopiston sisäisellä kurssilla olevat opiskelijat ovat isossa roolissa: he toimivat MOOC-tehtävien beta-testaajina siinä, missä kisällit ovat alpha-testaajia. Kurssilla jokaisella on rooli, ja kaikki joko tietämättään tai tietoisesti puhaltavat yhteiseen hiileen, jossa rakennetaan kaikille avointa opetusta.

Omasta näkökulmastani kuluneen kevään ehkäpä haikein asia on se, etten ole juurikaan ehtinyt olemaan pajassa mukana ohjaamassa opiskelijoita. Uskon vahvasti, että vain opiskelijoita ohjaamalla pystyy saamaan ja näkemään konkreettisen palautteen ja reagoimaan siihen, yksikään automaatti tai järjestelmä ei kuitenkaan korvaa ihmispalautetta, henkistä

tukea ja läsnäoloa. Oikeastaan koko MOOC-konsepti on ollut mahdollinen vain sen takia, että olemme hankkineet "kentällä" niin paljon ensikäden kokemusta ohjelmoinnin oppimisesta, siitä mikä on vaikeaa ja miten parhaiten tukea tehtävien ja materiaalin avulla vaikeaksi koettuja asioita. Onneksi kuitenkin kurssilla on mahtavia kisällejä, jotka jaksavat tuoda esiin pulmia ja vaikeita asioita, ja TMC:llä palautettuja tehtäviä voi tarkastella jälkikäteen. On mahtavaa, miten niin monella ensi kertaa ohjelmoivalla opiskelijalla ohjelmat ovat selkeitä ja luettavia, jopa yksinkertaisesti kauniita. Huhhuh!

Osa opetuksen ja oppimisen kauneudesta tuntuu piilevän jaetussa ilossa: opettajana näkee ilon, surun ja turhautumisen, joka liittyy kehittymiseen ja haasteisiin. Myös opettajana voi turhautua, kun asiat eivät suju suunnitellusti. On hienoa olla osa ryhmää ja paikkaa, joka mahdollistaa jatkuvan kehittymisen sekä pyrkii tarjoamaan tukea oppimiseen ja kehittymiseen. Halu tekemiseen ja intohimo oppimiseen toimivat valtavana voimana, joka ruokkii sekä opiskelijaa että opettajaa. Oppiminen ja kehittyminen on ikuinen tie - aina löytyy asioita joista voi innostua ja joita voi oppia. Tarvitsee vain itse hakea lisää tietoa.

Eikä siinä vielä kaikki

MOOC-kurssista - ja yliopiston sisäisestä kurssista - on saatu huikaa palautetta. Sekä eri puolilla Suomea olevien koulujen opettajat että opiskelijat ovat kiitelleet mahdollisuutta: osa lukioista lukee MOOC-kurssin osasuorituksia osaksi omaa kurssikoriaan. Osa vain vinkkaa opiskelijoitaan kurssille. Mielenkiintoista on nähdä, kuinka monta osallistujaa saamme ensi vuonna.

Ai niin. Samaa MOOC-henkeä on tiedossa syksyn web-palvelinohjelmointikurssille. Stay tuned!

Arto Vihavainen

Lue lisää: mooc.fi

MOOC-FUKSI

HAASTATTELUSSA

Readme haastatteli MOOC-kurssille tänä keväänä osallistunutta Sami Salosta, joka on toivottavasti myös yksi ensi syksyn fukseistamme!

Millä tieto- ja taitopohjalla aloitit MOOC-kurssin?

Tietotekniikka on yleisesti ottaen hyvin hallussa. Ohjelmoinnista minulla ei kuitenkaan ollut aikaisempaa kokemusta lukuunottamatta parin vuoden takaista suppeahkoa lukiokurssia.

Miten sait kuulla MOOC-kurssista? Heräsikö mielenkiinto heti?

Kavereilta irkissä aivan sattumalta, viisi minuuttia myöhemmin olin jo mukana.

Mitkä olivat suurimmat haasteet ohjelmoinnin aloittamisessa?

Olioissa oli kieltämättä aluksi sulateltavaa. Verkkomateriaali oli kuitenkin selkeää ja etenemistähti etenkin alussa riittävän rauhallinen, jottei mistään päässyt muodostumaan sen suurempaa ongelmaa. Kaikissa kysymyksissä apu oli lähellä MOOC:n oman IRC-kanavan muodossa.

Miten taitosi ovat kehittyneet kurssin aikana?

Olen toistaiseksi palauttanut jokaisen tehtävän ajallaan ja tällä hetkellä mennään jo jatkokurssilla, voiton puolella siis. Uskaltaisinkin jopa väittää hallitsevani nyt Javan perusteet. Lyhyesti koen MOOC:n kautta opiskelun antoisana ja itsenäisenä.

Onko verkkokurssi mielestäsi hyvä kanava ohjelmoinnin opiskelulle?

Kyllä. Varmaan paras. Mukavin tapa oppia ohjelmoimaan on kuitenkin tekemällä, ja MOOC antaa hommaan hyvät työkalut sekä mahdollisuuden edetä omaa tahtia. NetBeans + TMC -yhdistelmä toimii kuin ajatus, eikä vaadi jatkuvaa nettiyhteyttä. Tehtäviä on tullut tehtyä kotisohvan lisäksi paljon esimerkiksi lähikahvilasta tai vaikkapa junasta käsin.

Onko MOOC-kurssi innostanut tutustumaan tietojenkäsittelytieteeseen myös kurssin aiheiden ulkopuolella?

Olen mm. MOOC:n IRC-kanavaa seuraamalla tutustunut moniin mielenkiintoisiin konsepteihin, yksinkertaisista algoritmeista aina Turingin koneisiin.

Olet hakemassa opiskelupaikkaa Tietojenkäsittelytieteen laitokselta MOOC-kurssin kautta. Mitä odotat yliopisto-opiskelulta?

Tietoa ja sitä kautta valmiuksia mielenkiintoisiin työtehtäviin, kokemuksia, samanhenkisten ihmisten tapaamista ja tietysti Gurulan kohtuuhintaista kahvia.

Mikä tietojenkäsittelytieteessä kiinnostaa eniten?

Olen kuullut koulutuksen olevan kattava ja mielenkiintoinen. Erityisen kiinnostavana osana alueena mainittakoon tietoliikenne.

Kalle Viiri

BE > YOUR DEGREE

Tervetuloa työpaikkaan, joka tarjoaa parempia mahdollisuuksia, suurempia haasteita ja enemmän työniloa. Organisaatioon, jonka toiminta perustuu tiimityöskentelyyn ja yhteistyöhön. Yritykseen, joka työskentelee teknologian kärjessä auttaen 18:aa Suomen 20 suurimmasta yrityksestä liiketoimintansa uudistamisessa. Tarjoamamme mahdollisuudet ovat rajattomat, voit vaihtaa töitä vaihtamatta yritystä. Tutustu meihin ja löydä mahdollisuutesi. accenture.fi/tyopaikat

>
accenture
High performance. Delivered.

BE GREATER THAN

TKO-ялу и Санкт-Петербурге

Perjantaina 6.4.2012 lähti kahdenkymmenen hengen urhea, älykäs ja seikkailunhaluinen retkikuntamme laivalla kohti suurta Pietarin kaupunkia. Käpistelijöiden poikkiteieteelliseksi vahvistukseksi olimme saaneet mukaamme matemaatikon, humanistin ja pienen erän kemistejä. Akateemista ikähaarukkaa riitti fuksista jo valmistuneeseen maisterimieheen. Edessä olisi neljän yön vaellus ja kolme vuorokautta itänaapurin maaperällä.

Päivä I: Princess Maria Itämeren aalloilla

Taustatiedoksi, kyseessä oli jo toinen yrityksemme päästä TKO-äly-porukalla Pietariin. Aikaisempi matka kariutui viime talvena vain paria päivää ennen lähtöä, kun Itämeri niin sanotusti yllätti varustamon. Meressä oli jäätä.

Tänä vuonna jäätä ei ollut haitaksi asti, ja matkan ajankohtakin oli laitettu varmuuden vuoksi hiukan myöhemmäksi. Oheisessa kuvassa mitään pelkäämättömiä, kaikkeen varautuneita sankarimatkaajia odottavat hytissä tulevia seikkailuja.

Näin kivaa puolestaan oli laivan baarissa, joka oli jännästi koristeltu kuolleilla jäniksillä. Päivällisen mussutimme buffetin puolella, jossa (paskojen) hanaviinien oheen sai pullon (venäläistä) skumppaa ja erittäin jännältä (mahdollisesti mustaherukalta) maistuvaa vodkaa.

Vodkaa sai tietysti lisää täksärin puolelta, samoin klusterinkin mitapuulla huippuedullista lonkeroa, vaatimattomat noin 80 senttiä tölkillä.

Päivä II: ensikosketus vieraaseen kulttuuriin

Aamulla kärsimme joukolla matkahoivoinnista. Onneksi venäläiset tulliviranomaiset muistivat lämmöllä Itämeren tyrskyjen uuvuttamia suomalaisturisteja: selvisimme passintarkastuksesta vain kahden tunnin jonottamisella. Ikävä kyllä koko jonoa olisi ollut mahdoton ikuistaa yhteen valokuvaan, mutta yrittäkää samaistua fiilikseen. Jonossa sai sentään juoda kaljaa.

Tämän hienon maihintulon jälkeen teimme tuttavuutta shuttle-bussin pelkkää venäjää puhuvan kuskin kanssa. Pääsimme kuitenkin lopulta Pietarin keskustaan.

Päivän suurimmat haasteet vaikuttivat olevan takana päin, mutta Pietari ei antautunut helpolla. Shuttlemme jätti meidät lisäksi kirkolle, mikä tietenkään ei voinut sijaita edes suunnilleen lähellä hotellia.

Käpistelijäratkaisu olisi ollut ottaa taksi, mutta maassa, jossa on vain pimeitä ja hyvin pimeitä takseja, touhu olisi tarvinnut hiukan kielitaitoa. Päätimme siis turvautua metroon.

Koska nimeltä mainitsemattomat entinen ja nykyinen puheenjohtaja eivät osanneet bongata kartasta lähintä metroasemaa, kävellä suoraan toiseksi lähemmälle tai varmistaa, että koko seurue pysyi mukana, valuimme hotellille lievässä epäjärjestyksessä avoimen aikavälin sisällä, mutta kuitenkin kaikki ehjin nahoin. Pienen seurueen kanssa huomasin itse, miten kiva Pietarin metro oikeastaan onkaan, sillä ajoimme kolmisen pysäkkiä väärää linjaa ennen kuin tajusimme palata takaisin. Miksi mennä vain yhtä kertaa, kun samalla rahalla pääsee kaksi?

Koska saapumispäivämme lauantai kului loppuun hiukan väsyneissä tunnelmissa (Pietarissa on muuten Burger King), kaupunkiin päästiin tutustumaan paremmin vasta sunnuntain puolella. Kuten helposti suurelle seurueelle käy, mekin jakaannuimme kahteen osajoukkoon: nopeisiin ja hitaisiin.

Henkilökohtaisesti olen hiukan huono (krapula-)aamuisin, joten kontribuitioni ja siltä osin sunnuntain matkaselostus tulee nyt lähinnä hitaan osajoukon näkökulmasta. Vieressä kuitenkin kuva myös nopeasta ryhmästä, kyseessä on kuulemma georgialainen kellariravintola.

Hitaampi osajoukkomme aloitti etsimällä legendaarista säilöttyä Rasputinin elintä, mutta ikävä kyllä sitä esitellyt erotiikkamuseo oli suljettu vuoden alusta. Sen tilalle oli tullut gynekologi. Emme kehdanneet kysyä tarkempaa tarinaa. Tästä huolimatta museon nettisivut olivat yhä pystyssä, joten harharetki.

Tästä emme lannistuneet, vaan jatkoimme eilen kesken jäänyttä tutustumista Pietarin hienoihin metroasemiin ja keskustan palatsialueen nähtävyyksiin. Eremitaasin jono oli pitkä, vaskiratsastaja vaatimattomampi kuin odotimme, ja pääesikunnan edessä näkyi isokenkäisen oloisia upseereita jännissä hatuissa ja rinta täynnä mitaleita. Emme tehneet tarkempaa tuttavuutta.

Pääsiäistunnelmaa yläpiti tietysti koko päivän jatkunut räntäsade. Kiipesimme siitä huolimatta myös lisäkin kirkon torniin kaikki 200 askelmaa katselemaan vähän maisemia, oli kyllä komeat. Kamerat eivät pysty ikuistamaan, joten en laita kuvia. Sen sijaan ohessa Eremitaasin jono, jonka jatkoksi kumpikaan seurueistamme ei liittynyt.

Molemmat seurueemme onnistuivat onneksi pääsemään vodkamuseoon. Se oli nimittäin siitä veikeä museo, että sieltä sai maistiaisia. Tosin ei ehkä yllättävää maassa, jossa litran halvinta vodkaa saa vuorokauden ympäri auki olevasta kaupasta samalla 100 ruplan hinnalla kuin litran Pepsäkin.

Summa summarum. Ruoka oli joka paikassa hyvää. Vodkaa oli joka paikassa paljon. Tee oli jumalaista, liikenne hirveää, palatseja valtavasti, patsaita vielä enemmän. Pietari tuntui olevan melkein kuin Helsinki (ja vähän Tallinnaa mukaan), paitsi että kaikki on vähintään kymmenen kertaa suurempaa joka mittasuhteessa.

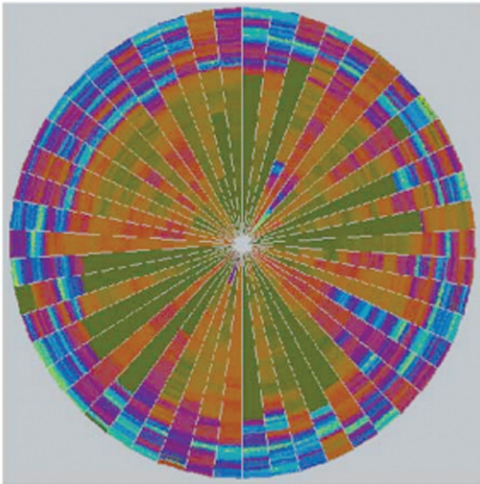
Paheksomme tullimääräysten tiukkuutta, kiitämme elämämme parasta kebabia ranskalaisilla (uzbekistanilaisittain). Lisää kuvia löytyy mm. Tekiksen FB-sivun linkeistä. Ensi vuonna suuntaamme ehkä Tsekkeihin, Puolaan tai Unkariin halvan oluen perässä.

Ella Peltonen

Kuvat:
Jonne Airaksinen
Markus Penttilä

Päivä IV: Kotiinpaluu. Hengissä.

TIKISTÄ VOI SELVITÄ HENGISSÄ

Kandidaatintutkielma, jota jäärät yhä muistelevat lämpimästi Tikinä eli Tieteellisen kirjoittamisen kurssina, siintää jokaisen fuksipalleron edessä joskus kolmannen, neljännen tai N:n:n vuoden kohdalla. Tuo jalo näyttötyö mittaa paitsi tiedonhakataitojasi ja äidinkielistä osaamistasi, myös varsin korkealentoiselta kuulostavaa tieteellistä kypsyttäsi. Oletko kypsä? Oletko tieteellinen? Ei huolta, sillä pelkästään kandidiksi valmistuvien lukumäärä osoittaa, että myös kandidaatintut-

kielmasta voi selvitä hengissä.

Osviitaksi, kirjoitin oman kandidintutkielmani syksyllä 2011 otsikolla "Datan visualisointi pikseliperusteisilla menetelmillä". Ei mikään elämää suurempi kirjoitus. Isäni luki sen, eikä tajunnut mitään, joten siinä vaiheessa tytär (tai poika) voi varmaan kokea saavuttaneensa jotain, kun oma ymmärrys ylittää vanhempien koulutustason. Tai sitten vain ala on eri. Mutta ei minusta sen enempää; tämän informatiiviseksi pyrkivän pakini tar-

koitus on avata kandin kirjoittamisen vaiheita ja samalla vakuuttaa, että vaikka sen työstäminen ei aina ole helppoa tai edes hauskaa, parhaimmillaan se on kuitenkin antoisaa, opettavaista ja mielenkiintoista puuhaa.

Vaihe I: kurssille ilmottautuminen

Huomautan heti alkuun, että älä nuku onnesi ohi: kandidintutkielmaan ilmottaudutaan eri aikaan kuin muille kurseille, joten valmistaudu henkisesti tulevaan koitokseen tarkkailemalla ilmojärjestelmää ja laitoksen tiedotusta. Ilmottautuessa sinua pyydetään valitsemaan ryhmäsi. Ne on nimetty laitoksen maisterilinjojen mukaan, mutta niillä ei ole mitään tekemistä tulevan maisterilinjalintasi kanssa. Painotan: ei mitään tekemistä. Kandiaiheesi ei tarkoita mitään, johda mihinkään tai valitse puolestasi mitään. Kannattaa nyt kuitenkin ilmota ryhmään, jonka aihepiiri vaikuttaa mielenkiintoiselta. Olet naimisissa aiheesi kanssa koko lukukauden, joten älä nyt ainakaan inhottavinta valitse.

Vaihe II: aiheen valitseminen

Kun kurssi alkaa, sinut on heitetty antamiesi ryhmätoiveiden ja randomgeneraattorin perusteella johonkin ryhmään, jonka ohjaajan kuulet toivottavasti aloitusluentoon mennessä. Jos satuit epämieluisaan ryhmään: ei huolta, kerro asiasta välittömästi kurssin vastuuhenkilölle, hän kyllä yrittää siirtää sinut parempaan paikkaan. Suositut aiheet ovat toki suosittuja, mutta jos henkesi palaa nimenomaan jonkin tietyn aihepiiriin suuntaan, moni ohjaaja kyllä antaa kirjoittaa hiukan ryhmän aihepiiriin vierestäkin. Joudut kuitenkin todennäköisesti lukemaan ja vähintään kuuntelemaan myös muiden ryhmäläisten esityksiä, joten saat asiasta eniten itse irti, jos tajuat niistä jotakin. Suomeksi: algoritmiaiheet sisältävät matemaattikkaa, käytettyysaiheet humanismia, kestä se tai vaihda ryhmää.

No, nyt on ryhmä selvillä. Tarvitset enää oman kirjoitelmasi aiheen. Älä valitse liian vaikeaa: huonosti kirjoitettu ylivaikkea aihe tuot-

taa huonomman arvosanan kuin helpommasta aiheesta huolella tehty työ. Ohjaajallasi on todennäköisesti lista valmiista aiheista, joista kannattaa ottaa ainakin esimerkkiä, jos haluat keksiä aiheesi täysin itse. Valmiiden aiheiden raja on yleensä sen verran mietitty, ettei ainakaan aivan suin päin voi juosta metsään. Ja näistä aiheista ohjaajasi todennäköisesti tietää itsekkin jotain.

Kandintutkielman ei tarvitse sisältää uutta tieteellistä tietoa. Lue tämä näin: älä yritäkään keksiä mitään uutta, vaan jätä se graduun tai tulevaan väitöskirjaasi. Kandintutkielma on kirjallisuuskatsaus. Sen sijaan, että viettäisit aikasi keksien uusia algoritmeja tai ohjelmointikieliä, luet kasakaupalla tieteellisiä artikkeleita ja yrität tajuta, jäsentää ja saada kirjoitettua jotain niiden perusteella. Tämän takia seuraava otsikkomme onkin...

Vaihe III: tiedonhaku

Itse vietin paljon enemmän aikaa etsimällä ja lukemalla artikkeleita kuin kirjoittamalla varsinaista tekstiäni. Jo aiheenvalinnassa kannattaa varmistaa, että aihepiiristäsi on olemassa riittävä määrä artikkeleita. Käpistelijä ei onneksi pölyty juurikaan kirjastossa, vaan artikkelitietokannat tarjoavat kivoja PDF:iä. Älä silti luule, että netin kautta asiat olisivat helpompia. Artikkeleita on paljon. Järkyttävän paljon. Tyypillisesti törmää artikkeleihin,

a) jotka sopivat kyllä aiheeseesi, mutta joiden sisällöstä et tajua mitään.

b) joiden sisällöstä tajuat jotain, mutta jotka eivät lopulta soviikkaan aiheeseesi.

c) joista luulet tajuavasi jotain ja joiden luulet sopivan aiheeseesi, kunnes ohjaajasi kertoo asian olevan toisin.

Kandikurssilla järjestetään myös luentoja, joilla käyminen koituu omaksi hyödykseksi. Niitä ei ole montaa, ja vaikka laitokselle rauhautuminen tuntuisi turhalta, käy niillä. Vaikka luulet osaavasi käyttää artikkelitietokantoja, todennäköisemmin et oikeasti osaa, ainakaan tehokkaasti. Myös viittauskäytännöt on kivempi oppia luennoilla kuin kuulla jälkikäteen ohjaajalta, että nämä kohdat menevät nyt

sitten kaikki uusiksi. Jos päätät olla käymättä luennoilla, tutustu edes kurssin verkkomateriaaliin.

Vaihe IV: kirjoittaminen

Jollei joku pistä systeemiä täysin uusiksi, todennäköisesti kirjoitat yhä jatkossakin kurssin aikana kolme tuotosta: referaatin, aineen ja tutkielman. Referaatti on nimensä mukaisesti referaatti parista paperista, aine sitä laajentava... no, aine, ja lopulta koko prosessi huipentuu noin kaksikymmentä sivuisen tutkielman tuottamiseen. Sanoinko prosessi? Sitähän tässä ajetaan takaa. Kirjoitat kerros kerrokselta syventäen tekstiäsi ja terävöittäen aihepiiriä. Aiheesi rajausta todennäköisesti tarkentuu melkoisesti matkan varrella. Lisäksi saat ohjaajaltasi palautetta joka vaiheessa.

Mahdollisesti muut ryhmäkaverisi lukevat työtäsi jossain vaiheessa, ja sinä heidän töitään. Tämä on hyvin kätevä palautteen muoto: jos muut eivät tajunneet tekstistäsi mitään, syy on todennäköisemmin sinun tekstissäsi kuin heidän ymmärryksessään. Kannattaa myös etsiä oma hovikriitikko työtäsi lukemaan, vähintään spottaamaan kirjoitus- ja ajatusvirheitä työn loppuvaiheessa. Älä kuitenkaan hajota parisuhdetta vaatimalla, että tyttö- tai poikaystäväsi pitäisi jaksaa perehtyä tuotokseesi.

Kirjoittamista helpottaa kovasti, jos järjestät itsellesi mukavan työpisteen. Jos kotona tiskit ja pölypallot vievät liikaa huomiota, hankkiudu muualle. Jos laitoksella tekee enemmän mieli juoruta Gurulassa kuin istua kirjoittamassa, hankkiudu muualle. Itse kirjoitin kandini loppuun keskustan Aleksandriassa: siellä on hyvä, ahkerien humanistien luoma työtelias ilmapiiri, joka kannustaa syventymään juuri siihen omaan tutkielmaan. Sitä paitsi saat respectiä ohi kulkevilta ihmisiltä näyttämällä ankan luonnontieteelliseltä matematiikan koukeroita sisältävine lähdepapereinesi.

Jossain vaiheessa tutkielmaa tekee takuuvarmasti mieli lyödä hanskat tiskiin ja jättää koko homma kesken. Älä kuitenkaan luovuta, vaan käänny ohjaajasi puoleen. Hänen tehtä-

vänsä on keksiä, miten saat työsi eteenpäin: auttaisiko jokin uusi lähdepaperi avaamaan näkökulmaa tai tarvitsisiko jokin pätkä tarkempaa selitystä. Aikatauluongelmille ohjaaja ei sen sijaan voi mitään, vaan niistä olet ikävä kyllä itse vastuussa. Älä ota liikaa muita kursseja kandin oheen. Jos voit asiaan vaikuttaa, älä oikeastaan ota mitään muita kursseja, ainakaan teoreettisesti haastavia syväreitä - tai vielä pahempaa, aikaavievää ohjelmistotutnantoprojektia. Raivaa töiltäsi aidosti aikaa kirjoittamiseen: sovi työnantajasi kanssa, että voit esimerkiksi käyttää tietyt päivät opiskeluun. Iltaisin duunin jälkeen ei kukaan jaksa ajatella, ja kandi vaatii paljon ajattelua.

Vaihe V: esitelmä

Tutkielman pohjalta pidetään esitelmä kurssin loppupuolella. Esielmän pituus on vain parikymmentä minuuttia, joten tuskin ehditkään kertoa koko tutkielmaasi siinä ajassa - älä edes yritä. Sitä paitsi yleensä tutkielma ei esitelmän aikaan ole lähellekään valmis. Esielmän jälkeen saat kommenttia showstasi, mutta niiden vaikutus arvosanaan on joko olematon tai nostava. Turha stressi siis pois, ja ota tilaisuus harjoittelun kannalta.

Esielmä kannattaa valmistella ajatuksella, ja esimerkiksi kalvojen sisältöön on paras kiinnittää huomiota. Perinteiset ohjeet "ei liikaa asiaa samaan kalvoon" unohtuvat todella helposti. Erityisesti jos esität yhtään teoreettisempaa sisältöä, muista, ettei kaava ole koriste vaan jotain, mikä sinun täytyy sisällyttää puheeseesi. Älä ainakaan laita kalvoihin kaavaa, jota et tajua itse.

Vaihe VI - N-1: viimeistelyä ja hiomista

Kandintutkielma on myös näyte äidinkielisestä osaamisestasi: valmistaudu siis hinkkaamaan. Tutkielman kieli on sama kuin se, jolla kirjoitit yo-kokeessa äidinkielen, useimmilla siis suomi tai ruotsi. Jossain välissä tutkielmaa osa siitä, yleensä aineen johdanto, lähetetään kielienhuoltajalle. Olkaa varoitettuja, sieltä tulee helposti ilkeää palautetta myös hyvälle kirjoit-

tajalle. Erityishuomiota joutuu kiinnittämään kaikenkarvaisten termien suomennoksiin: parhaimmillaan pääset keksimään ihan itse uusia suomenkielisiä termejä. Juttele näistä kuitenkin ohjaajasi kanssa. Vakiintunut käänös saattaa olla olemassa, vaikka sitä ei kukaan missään käyttäisikään.

Muista vaatia ohjaajaltasi palautetta. Ota itse yhteyttä usein, äläkä odota hänen kinnuvan työtäsi luettavakseen. Kirjoita luonnos, lähetä se, muokkaa saamiesi kommenttien perusteella. Älä tyydy näyttämään vain mielestäsi valmista työtä: opit enemmän ja vältyt turhalta työltä, kun saat kommentit ajoissa. Pyydä live-tapaamisia, vaikka sähköpostiohjaus toimisikin: usein asioiden pallottelu keskustelussa tuottaa ihan erilaisia lopputuloksia.

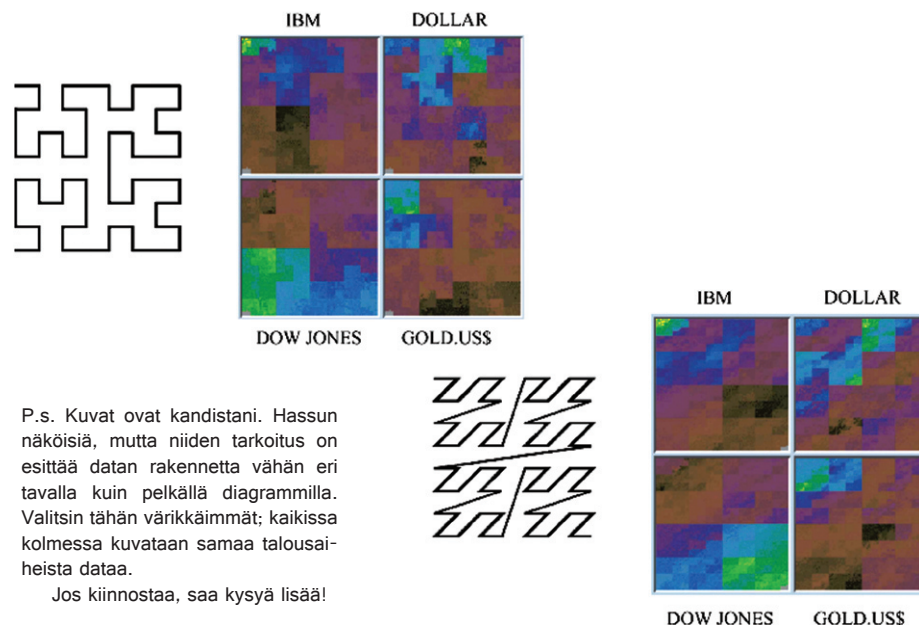
Vaihe N: palautus ja arvostelu

Yllättävää kyllä, ohjaajasi ei arvostele työtäsi, vaan sen tekee kolmas henkilö, usein joku laitoksen professoreista. Ohjaajallasi on kylä usein sananvaltaa arvosanaan, tai hän voi

keikauttaa sitä pykälän verran parempaan tai huonompaan suuntaan niin halutessaan. Pidä kuitenkin mielessä, että lopulta työsi täytyy miellyttää lukijaa, jota et todennäköisesti aiemmin ole edes tavannut. Arvostelija on toki saattanut käydä kuuntelemassa esitelmäsi tai näyttämässä naamaansa aloituspalaverissa.

Kandintutkielmat palautetaan saman kurssin aikana kuin minkä puiteissa ne kirjoitetaankin, eikä lisäaikaa yleensä anneta ainakaan arvosanan siitä kärsimättä. Muualla yliopistossa tunnettua pro seminaari -käytäntöä meillä ei ole, ja ehkä vain hyvä niin: ilman deadlineja ahkera, mutta viime tippaan kaiken jättävä käpistelijäkansanluonteemme ei saisi kyllä mitään aikaiseksi. Tutkielman palautuksen jälkeen varaudu odottamaan arvosanaa joitakin viikkoja, sillä tutkielman luokuva professori saattaa olla kovinkin kiireinen henkilö. Sitä odotellessa voit kuitenkin jo melko huoletta korkata skumppapullon, sillä palautettua työtä harvemmin reputetaan, ja ainakin olet saanut pitkän urakan valmiiksi.

Ella Peltonen

MAAILMAN SYNTY, SEN TUHO,

JA SE MITÄ SIINÄ VÄLISSÄ TAPAHTUU

Tämä on tarina tuhoamisesta, mutta kuitenkin lähinnä luomisesta. Ja mahnuisesta huomenesta.

Tiedätkö sen tunteen, kun tylsyyttäne vahtaatte unenomaisesti edessä kulkevaa ihmistä, sitten säpsähdätte todellisuuteen ja aavistatte, että jotain tapahtuu. Kenties tietä ylittäessään auto melkein ajaa henkilön päältä. Tai sitten se henkilö liukastuu, tai sen jannarin puhelin alkaa soimaan. Tiedätkö sen? Ettekä tiedä, miten te muka sen tietäisitte. Minä en ainakaan tiedä mitään. Minä vain kirjoitan siitä mitä näen. Paitsi jos pidän silmiäni kiinni, nukkuessa vaikkapa. Silloin kyllä saatan siiltä siitä kirjottaa. Unistani vaikka. Edelliset kymmenen lausetta eivät liittyneet mihinkään.

Jokaisella ihmisellä on jonkinlainen käsitys tahi mielipide maailmamme synnystä. Oliko alussa Sotkan muna? Entäs se alkuräjähdyks joka laajentaa universumiamme vieläkin? Onko maailmankaikkeus vain hitaasti liikkuvia kalvoja, jotka osuessaan toisiinsa aloittaa maailmamme taas alusta? Minusta tyhmiä ja lapsellisia kaikki nämä teoriat. Sillä yhden asian tiedän kuitenkin. Tiedän kuinka vappu, ja tämä maailma, on saanut alkunsa. Tosiasia-

han on, että nämä kaksi kietoutuvat toisiinsa kuin mies ja nainen Gurulan sohvalla.

Yleisesti hyväksytty tosiasiahan on, että olemassa on rinnakkaisia todellisuuksia. Alussa niitä varmasti oli vain yksi, sillä erinäiset teot voivat laukaista uuden ulottuvuuden, joka sitten elää omaa elämäänsä. Aion kertoa miten omamme syntyi.

Alussa oli mies. Tai on se mies vielä tänäänkin. Mies tuli todellisuudesta, jossa ihmisen sosiaalinen ja seksuaalinen kompetenssi mitattiin vain ja ainoastaan tämän taidosta koodata Turbopascalina ja ymmärtää teoreettista matematiikkaa. Mies oli kuitenkin arkeologi, raamikas mies joka nuoruudessaan varmaankin kuunteli progea, piti silmälasia, nautti tilaisuuden tullen alkoholia ja oli pienessä arkeologipiirissään arvostettu, kenties jopa järjestön puheenjohtaja-ainesta.

Eräänä kauniina torstaina kaivauksillaan kotimaassaan etsi hän viitteitä muinaisesta kadonneesta kaupungista. Upotti tämä mies lapionsa maahan, paljastaen maassa jotain kovaa. Mies kaivoi tämän ylös ja ihmetteli löydöstään.

"Kyl maar on ihime, notta stiga löytyy au-

tiomaasta." Eipähän mies tiennyt, että aivan normaali tämä stiga ei ollut. Se oli nimittäin aika-avaruuden stiga. Leikkisänä veijarina piti tätä stigaa heti päästä kokeilemaan. Voitte arvata loput. Mies laski halki ajan ja avaruuden, ja aikansa harhailtuaan laskeutui aikaamme, tarkemmin tuomiokirkon rappuset alas, heitti vultin ja lensi turvalleen torille.

Siellä minä onnistuin näkemään väkijoukosta tämän tapahtuman ja menin utelemaan miehen vointia: "Onko kaikki ihan okei? Tarviiko jotain?"

"Guppi gaffet ja hymy poikkines! No kyllä viunakin maistuis, ko en tajua taas missä oikee oon", vastasi mies.

Olin hieman hämmentynyt vastauksesta, mutta onhan vappu, ehkä mies on jokin senioreiopiskelija? Ohjasin miehen alkoon ja jäin odottelemaan kavereitani, jotka pari minuuttia sen jälkeen saapuivatkin. Hilzu toi mukanaan kymppipäkin Moskovskayaa ja Ville kissankorvat. Juho toi mukanaan mehukattia, rantalentopallon ja vain muutamia päiviä sitten vanhaksi mennyttä tonnikalaa purkeissa. Täydellistä. Ehdittiin minuutti vaihtaa kuulumisia, kun se hämärä kaveri tuli takaisin, mukanaan useita viinapulloja.

"Terve kaverit, soppiiko että seuraan teitä, kun en vissii iha koton oo, ja sillon mää yleensä tuppaan juomaan." Mieshän on nero, noin minäkin aina ajattelen! Tuumasin että lieköhän syy vai seurauks tosin tuo, että juo aina kun ei ole kotona. Jotakin hämärää tässä mieheessä kuitenkin oli, tuli se tunne jonka voi saada, kun vanhempi ihmishenkilö puhuu, ja sen äänestä huokuu kokemus ja kiteytynyt älykkyys, jolloin tulee tarve kysellä siltä aivan kaikkea maan ja taivaan väliltä. Tai sitten oltiin vaan tosi humalassa. Hilzu kyllä pitkään kyseenalaisti seuraamaamme "kuvottavaa ja vastenmielisen näköistä miestä". Uteliaisuudestamme kyselimme tämän miehen taustoja ja ihmettelimme miten miehen olotila tai fyysinen habitus ei mitenkään muutu, vaikka mies juo jo kolmatta ostamaansa koskenkorvapulloaan. Juhohan mieheltä sitten kysyi: "Hei jannu, mikä siinä on ettet sinä sammu vaikka juot kuin muuli?"

"Mie oon kahtos Junnon isä." Miehen vas-

tattua jouduimme jatkamaan matkaa ilman Hilzua, sillä hänen päänsä räjähti sisäänpäin. Tämän jälkeen hän kertoi kaiken muun mitä hänelle oli ikinä tapahtunut, ja minä otin kaiken ylös. Tästähän saa vielä joskus varmaan hyvän artikkelin redikseen. Stigalla tulo toisesta todellisuudesta ja sitä edeltänyt ja seuranut koko kuvio tallentui muistiinpanoihini. Ymmärsin, että maailmamme ovat kietoutuneet, ja meidän olemassaolomme on täysin Junnon fajjan ansiota. Kuinka perverssiä.

Joka vappu Junnon isä kertoo saman tarinan ihmisille, mutta luonnollisesti kukaan ei jaksa uskoa, ja ne harvat jotka jaksavat, eivät tarinaa enää seuraavana päivänä muista. Universumilla on tapana pitää itsensä kasassa. Sille on syynsä, miksi sinänsä kaoottiset prosessit pysyvät hallittavina: samalla tavalla kuin esimerkiksi painovoima toimii jatkuvasti samalla tavalla, auringon säteet saavuttavat maanpinnan ja tiralabrassa ei saa muulloin kuin kesällä tehdä muuta kuin kekoja, niin myös ihmiset unohtavat maailman synnyn ja potevat krapulaa joka vapun jälkeen. Nyt teille on kuitenkin kerrottu totuus.

Vappu ymmärretään varsinkin vanhojen ihmisten piirissä täysin väärin. Vapussa ei voi pelkästään olla kyse tuhoamisesta: maksan tuhoamisesta, psyykeen tuhoamisesta, tulevaisuuden tuhoamisesta. Oikeammin vapussa on kyse luomisesta, uuteen maailmaan heräämisestä ja vanhan maailman unohtamisesta. Riittää että yksi mies vuorollaan ajaa stigalla, muut voimme aivan hyvin tietämättömyydessämme rypätä, nauraa, ja väittää, että tulevaisuudessa keskitytään sosiaalisen konvention mukaisiin "oikeisiin asioihin". Ei sillä ole väliä miten tänne lennettiin tai miten täältä poistutaan, vaan mitä siinä välissä tapahtuu. Kukaan ei tiedä kuitenkaan mitään, ja vaikka tietäisi, niin ei muista. Välillä saa pitää hauskaa! Ei Junnon fajjakaan välittänyt, vaikka heivautui ties minne, elkää tekään siis säikähtäkö, vaikka havahtuisitte todellisuuteen jossain muualla kuin missä luulitte olevanne.

Nimetön toimittaja K

MENNEITÄ TAPAHTUMIA

Hesarin approista ei tänäkään vuonna moni muista paljoakaan, mutta hauskaa on silti täytynyt olla!

Appro avasi perinteikkäästi myös terrassikauden.

Laskiaisena oli vielä ratiritirilla, onneksi lumi on enää muisto vain!

TKO-ÄLY VS MATRIX SHAKKIKAMPPAILU

Kamppailu tiukkenee. Taistelukentällä veri ja viini virtaavat. Aseet kalisevat ja sivullisten mielen täyttää pelko. Kuinka tässä vielä käy?

TKO-äly vastaa Matrixin aloitushyökkäykseen sisilialaisella puolustuksella.

1. e2-e4 c7-c5

